

The Holy See

Papin nagovor uz molitvu Anđeo Gospodnji Nedjelja, 1. srpanj 2018. [\[Multimedia\]](#)

U Isusovu srcu nitko nije nepoželjan

Draga braćo i sestre, dobar dan!

Evandjelje ove nedjelje (usp. Mk 5, 21-43) prikazuje dva čuda koja je učinio Isus, opisujući ih gotovo kao neku vrstu slavodobitničkog hoda prema životu.

Evandelist najprije pripovijeda o nekom Jairu, jednom od nadstojnika sinagoge, koji je došao Isusu i zamolio ga da dođe u njegovu kuću jer mu je dvanaestogodišnja kćerkica bila na umoru. Isus je prihvatio i pošao s njim, ali putem je došla vijest da je djevojčica umrla. Možemo zamisliti reakciju toga oca. Ali, Isus mu kaže: „Ne boj se! Samo vjeruj!” (r 36). Čim su došli u Jairovu kuću, Isus izvede van sve ljude – a među njima je bilo i žena koje su naricale iz svega glasa – uđe u sobu samo s roditeljima i trojicom učenika te, obraćajući se pokojnici, kaže: „Djevojko! Zapovijedam ti, ustani!” (r. 41). Djevojka odmah usta, kao da se probudila iz dubokog sna (usp. r. 42).

Evandelist Marko umetnuo je u opis čuda još jedno drugo čudo: ozdravljenje žene koja je bolovala od krvarenja, a ozdravila je čim je dotaknula Isusov plašt (usp. r. 27). Tu je zanimljiva činjenica da vjera te žene privlači – dođe mi da kažem „krade” – Božju spasenjsku moć koja je u Kristu, koji osjetivši da je „iz njega izišla sila”, nastoji shvatiti tko je to učinio. A kad se žena, obuzeta velikim sramom, pokazala i priznala sve, On joj kaže: „Kćeri, vjera te tvoja spasila!” (r. 34).

Riječ je o dva spojena događaja s jednim središtem, a to je vjera. Oni pokazuju Isusa kao izvor života, kao onoga koji vraća život onome koji se potpuno pouzdaje u njega. Dva glavna lika, otac djevojke i bolesna žena, nisu Isusovi učenici, ali ipak su uslišani zbog svoje vjere. Vjeruju u toga čovjeka. Iz toga shvaćamo da su na Gospodinovu putu svi prihvaćeni: nitko se ne smije osjećati kao uljez, nepoželjan ili obespravljen. Da bismo imali pristup njegovu srcu postoji samo jedan uvjet, a to je da osjećamo potrebu za njegovim ozdravljenjem i pouzdanjem u njega. Ja vas pitam: osjećate li svi vi potrebu za ozdravljenjem? Od neke stvari, od nekoga grijeha, od nekog problema? I ako osjećaš to, vjeruješ li u Isusa? To su dva uvjeta da ozdravimo, da imamo pristup

njegovu srcu: osjećati potrebu za njegovim ozdravljenjem i pouzdati se u njega. Isus ide naći te ljude u mnoštvu i izvlači ih iz anonimnosti, oslobađa ih od straha da žive i da budu odvažni. Čini to pogledom i riječju koja ih vraća na put nakon tolike pretrpljene patnje i poniženja. I mi smo pozvani naučiti i oponašati te riječi koje oslobađaju i te poglede koji vraćaju volju za životom onima koji su je lišeni.

U tome evanđeoskom odlomku isprepliću se teme vjere i novog života koji je Isus došao ponuditi svima. Ušavši u kuću u kojoj je djevojka već ležala mrtva, izbacuje iz nje one koji se ljute i jadikuju (usp. r. 40) te kaže: „Dijete nije umrlo, nego spava“ (r. 39). Isus je Gospodin, pred njim je tjelesna smrt poput nekog sna, nema razloga za očaj. Druge se smrti treba bojati, a to je smrt srca okorjelog u zlu! Te se smrti moramo bojati! Kad osjetimo da nam je srce otvrdnulo, da je u našim grudima otvrdnulo srce i, dopustite mi da upotrijebim tu riječ, mumificirano srce, moramo se toga bojati. To je smrt srca. Ali ni grijeh, ni mumificirano srce, za Isusa nije posljednja riječ, jer nam je on donio Očevo beskrajno milosrđe. Ako smo i nisko pali, njegov nježni i snažni glas do nas dopire: „Kažem ti: ustani!“. Lijepo je čuti te Isusove riječi upućene svakom od nas: „Kažem ti: ustani! Idi. Ustani, samo hrabro, ustani!“. I Isus vraća život djevojci i vraća život ozdravljenoj ženi: život i vjeru objema.

Zamolimo Blaženu Djevicu Mariju da nas prati na putu vjere i konkretne ljubavi, osobito prema onima koji su u potrebi. Zazovimo njezin majčinski zagovor za našu braću i sestre koji trpe u tijelu i duhu.

Nakon Angelusa

Draga braćo i sestre, još jednom upućujem svoje molitve za ljubljene nikaragvanski narod i pridružujem se naporima tamošnjih biskupa i brojnih ljudi dobre volje koji su preuzeli ulogu posredovanja i svjedočenja u procesu nacionalnog dijaloga koji se trenutno vodi na putu demokratskih promjena.

U Siriji je stanje i dalje teško, posebice u pokrajini Daraa, u kojoj je posljednjih dana došlo do novih vojnih akcija u kojima su pogođene škole i bolnice i zbog kojih je tisuće ljudi moralo napustiti svoje domove. Zajedno s molitvom ponovo upućujem svoj apel kako bi stanovništvo, koje je već godinama teško iskušavano, bilo pošteđeno daljnjeg trpljenja.

Usred tolikih sukoba, moramo istaknuti jednu inicijativu koja bi se mogla nazvati povijesnom – i može se reći da je to dobra vijest. Ovih dana, nakon dvadeset godina, vlade Etiopije i Eritreje ponovo zajedno razgovaraju o miru. Neka taj susret zapali svjetlo nade za te dvije zemlje na Afričkom rogu, kao i za čitav afrički kontinent.

Jamčim svoje molitve također za mlade ljude koji su nestali prije više od tjedan dana u podzemnoj

spilji u Tajlandu.

Sljedeće subote poći ću u Bari zajedno s mnogim poglavarima crkava i kršćanskih zajednica s Bliskog istoka. Bit će to za nas dan molitve i razmišljanja o dramatičnoj situaciji u toj regiji u kojoj tolika braća i sestre u vjeri i dalje trpe, i molit ćemo jednim glasom: „Mir tebi!“ (Ps 122, 8). Molim vas da svojom molitvom pratite ovo hodočašće mira i jedinstva.